

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo vijeće)

4. travnja 2019.*

„Javna služba – Dužnosnici – Predmet ‚Eurostat‘ – Nacionalni kazneni postupak – Obustava postupka – Zahtjev za pomoć – Zviždač – Predmnjeva nedužnosti – Tužba za naknadu štete i poništenje”

U predmetu T-61/18,

Amador Rodriguez Prieto, bivši dužnosnik Europske unije, sa stalnom adresom u Steinselu (Luxembourg), kojeg zastupaju S. Orlandi, T. Martin i R. García-Valdecasas y Fernández, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Europske komisije, koju zastupaju B. Mongin i R. Striani, u svojstvu agenata,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a kojim se, kao prvo, traži naknada imovinske i neimovinske štete koju je tužitelj navodno pretrpio, te podredno, poništenje Komisijine odluke od 28. ožujka 2017. o odbijanju tužiteljeva zahtjeva za pomoć,

OPĆI SUD (osmo vijeće),

u sastavu: A. M. Collins, predsjednik, R. Barents i J. Passer (izvjestitelj), suci,

tajnik: R. Ramette, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 17. siječnja 2019.,

donosi sljedeću

Presudu

Činjenice iz kojih proizlazi spor

- 1 Tužitelj, Amador Rodriguez Prieto, bio je dužnosnik Europske komisije u razdoblju između 1987. i 2003.

* Jezik postupka: francuski.

- 2 Dana 1. ožujka 1998. tužitelj je bio imenovan voditeljem jedinice C1 unutar uprave C „Informacije i širenje informacija; prijevoz; tehnička suradnja s trećim zemljama; statistika vanjske trgovine i unutar Zajednice” u Eurostatu (Statistički ured Europske unije).
- 3 Od 1996. Eurostat je osiguravao da se u javnosti šire prikupljeni statistički podaci oslanjajući se na Ured za publikacije Europskih zajednica (u daljnjem tekstu: Ured za publikacije) koji je uspostavio mrežu prodajnih mjesta (u daljnjem tekstu: datashopovi). Trostranim ugovorima sklopljenima 1996. između Eurostata, Ureda za publikacije i datashopova, bio je predviđen složen sustav međusobnog plaćanja na temelju kojeg je Eurostatu bilo dopušteno da primi do 55 % cijene zaračunate prilikom stavljanja tih podataka na tržište.
- 4 Tužitelja je njegov direktor, osoba B., zadužio da odobrava troškove koji su proizlazili iz trostranih ugovora sklopljenih, među ostalim, s društvom Planistat.
- 5 Dokumentom od 27. listopada 1998. tužitelj je zatražio provođenje unutarnje revizije u Eurostatu glede upravljanja tim ugovorima. On je osim toga zahtijevao da mu se oduzme ovlast potpisivanja naloga za isplatu troškova, a što je učinjeno dokumentom od 27. studenoga 1998.
- 6 U rujnu 1999. unutarnja je revizija zaključila da postoje nepravilnosti u financijskom upravljanju trostranim ugovorima sklopljenima s društvima Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat i CESD Communautaire, što je omogućilo priljev na račun koji nije podlijegao Komisijinim proračunskim pravilima.
- 7 Dana 3. siječnja 2000. izvješće unutarnje revizije bilo je proslijeđeno glavnoj upravi zaduženoj za financijski nadzor Komisije.
- 8 Dana 17. ožujka 2000. glavna uprava zadužena za financijski nadzor Komisije dostavila je predmet Europskom uredu za borbu protiv prijevara (OLAF). OLAF je pokrenuo više istraga glede osobito ugovora koje je Eurostat sklopio s društvima Eurocost, Eurogramme, Datashop, Planistat i CESD Communautaire, subvencija dodijeljenih tim društvima i uspostavljenog sustava plaćanja.
- 9 Dana 19. ožujka 2003. OLAF je spis u vezi s ugovorom sklopljenim s društvom Planistat dostavio procureur de la République de Paris (državni odvjetnik u Parizu, Francuska), koji je 4. travnja 2003. pokrenuo sudsku istragu zbog prikrivanja i supočiniteljstva u kaznenom djelu zlouporabe povjerenja.
- 10 Dana 11. lipnja 2003. Komisija je također ovlastila svoju službu za unutarnju reviziju, koja je sastavila tri izvješća, to jest dva izvješća od 7. srpnja i 24. rujna 2003., kao i konačno izvješće od 22. listopada 2003.
- 11 Na temelju OLAF-ova izvješća od 22. travnja 2003. Komisija je ovlastila svoju pravnu službu da podnese kaznenu prijavu protiv osobe X. pri procureur de la République de Paris (državni odvjetnik u Parizu) radi prikrivanja i supočiniteljstva u kaznenom djelu zlouporabe povjerenja, a što je učinjeno 10. srpnja 2003. Ta se prijava odnosila na moguće pronevjere sredstava koje su počinili dužnosnici ili službenici Europske unije na štetu financijskih interesa Unije. Sudska istraga koju je pokrenuo procureur de la République de Paris (državni odvjetnik u Parizu) bila je dopunskim optužnim aktom od 4. kolovoza 2003. proširena na kazneno djelo zlouporabe povjerenja.
- 12 Dana 11. lipnja 2008. tužitelj je obavijestio Komisiju da ga je francuska policija pozvala radi saslušanja kao svjedoka u okviru tog kaznenog postupka. On je stoga zatražio od tijela za imenovanja da ukine njegovu dužnost čuvanja tajne u skladu s člankom 19. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije (u daljnjem tekstu: Pravilnik o osoblju) i da mu se nadoknade njegovi troškovi prijevoza iz Luxembourg (Luksemburg) u Pariz.

- 13 Dana 30. lipnja 2008. tijelo za imenovanja ukinulo je tužiteljevu dužnost čuvanja tajne, ali je odbilo njegov zahtjev za naknadu troškova prijevoza. Žalba od 21. srpnja 2008. protiv te odluke odbijena je 20. studenoga 2008.
- 14 Dana 7. listopada 2008. francuska je policija saslušala tužitelja.
- 15 Dana 22. listopada 2008. tužitelj je podnio prvi zahtjev za pomoć (zaveden pod brojem D/505/08) zasnovan na članku 24. Pravilnika o osoblju. On je osobito istaknuo da je zatraživši unutarnju reviziju u listopadu 1998. on postupao kao zviždač i da je interesna zajednica koja postoji između njega i dotične institucije nalagala da mu ona pruži pomoć. Smatra da je Komisija trebala, dakle, snositi odvjetničke troškove koje je imao kada ga je francuska policija pozvala kao svjedoka.
- 16 Ovaj prvi zahtjev odbijen je 17. prosinca 2008. Komisija je navela da je saznala da je tužitelj bio optužen na saslušanju od 7. listopada 2008. Zaključila je da nisu ispunjene dvije pretpostavke za primjenu članka 24. Pravilnika o osoblju, to jest postojanje prijetnji, uvreda itd., protiv osobe i imovine dužnosnika te postojanje uzročne veze između tih djela i položaja dužnosnika ili zadaća koje treba ispunjavati. Komisijina odluka nije bila osporena.
- 17 Dana 9. rujna 2013. sudac istrage pri tribunal de grande instance de Paris (Okružni sud u Parizu, Francuska) donio je rješenje o obustavi postupka u odnosu na sve osobe optužene u okviru kaznenog postupka, među kojima je i tužitelj (u daljnjem tekstu: rješenje o obustavi postupka).
- 18 Dana 17. rujna 2013. Komisija je podnijela žalbu protiv rješenja o obustavi postupka.
- 19 Presudom od 23. lipnja 2014. cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu, Francuska) potvrdio je rješenje o obustavi postupka.
- 20 Dana 27. lipnja 2014. Komisija je podnijela žalbu u kasacijskom postupku protiv presude cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014. kojom je potvrđeno rješenje o obustavi postupka.
- 21 Presudom od 15. lipnja 2016. Cour de cassation (Kasacijski sud, Francuska) odbio je Komisijinu žalbu protiv presude cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014. kojom je potvrđeno rješenje o obustavi postupka, okončavši tako kazneni postupak.
- 22 Dana 28. studenoga 2016. tužitelj je pozivajući se, među ostalim, na presudu od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija (T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, t. 59.) i presudu Cour de cassation (Kasacijski sud) od 15. lipnja 2016., podnio drugi zahtjev za pomoć na temelju članka 24. Pravilnika o osoblju, kako bi Komisija snosila odvjetničke troškove i nagrade koje je platio za potrebe svoje obrane pred francuskim sudovima. Također je radi povrata svojeg profesionalnog ugleda zatražio da mu se prizna status zviždača zabilježbom u njegovu osobnom spisu. Podredno je zahtijevao naknadu štete koja proizlazi iz greške službe institucije koja je zanemarila njegov status zviždača i uskratila mu zaštitu.
- 23 Odlukom od 28. ožujka 2017. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) tijelo za imenovanja proglasilo je drugi zahtjev za pomoć nedopuštenim zbog glavnog razloga da tužitelj nije iznio nikakvu novu činjenicu nakon odluke o odbijanju prvog zahtjeva za pomoć od 17. prosinca 2008. Ono je, osim toga, smatralo da je drugi zahtjev za pomoć neosnovan, isto kao i zahtjev za naknadu štete.
- 24 Komisijinim dopisom od 10. travnja 2017., broj CMS 16/056, tužitelj je obaviješten o postojanju i zatvaranju stegovnog „spisa” koji je prema riječima Komisije otvoren u odnosu na njega u okviru predmeta Eurostat.
- 25 Dana 28. lipnja 2017. tužitelj je podnio prethodnu upravnu žalbu protiv pobijane odluke.

26 Ta je žalba odbijena dana 30. listopada 2017.

Postupak i zahtjevi stranaka

27 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 5. veljače 2018. tužitelj je pokrenuo ovaj postupak.

28 Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 4. lipnja 2018. tužitelj je naveo da odustaje od podnošenja replike.

29 Tužitelj od Općeg suda, u bitnome, zahtijeva da:

- ponajprije, naloži Komisiji da mu isplati 68 831 eura po osnovi imovinske štete i 100 000 eura po osnovi neimovinske štete;
- podredno, poništi pobijanu odluku;
- naloži Komisiji snošenje troškova.

30 Komisija od Općeg suda zahtijeva da:

- odbaci tužbu kao nedopuštenu odnosno da je u svakom slučaju odbije kao neosnovanu;
- naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

31 U prilog tužbi tužitelj, prije svega, ističe da je njegov zahtjev za pomoć na temelju članka 24. Pravilnika o osoblju bio dopušten i da je, dakle, njegova tužba za poništenje protiv odbijanja tog zahtjeva također dopuštena. Potom se on ponajprije poziva na izvanugovornu odgovornost Unije za navodno Komisijino zanemarivanje njegova statusa zviždača, te, podredno, zahtijeva poništenje pobijane odluke.

Dopuštenost zahtjeva za pomoć i tužbe za poništenje pobijane odluke

32 Tužitelj u tužbi osporava stajalište Komisije koje je izraženo u pobijanoj odluci i prema kojemu je drugi zahtjev za pomoć bio nedopušten.

33 Tužitelj smatra da iako je točno da tijelo za imenovanja nije dužno pomoći dužnosniku osumnjičenom da je povrijedio svoje profesionalne obveze, Komisijin imovinskopravni zahtjev nije bio konačna zapreka za to da ona kasnije bude u mogućnosti dodijeliti mu svoju pomoć. U ovom slučaju tijelo za imenovanja raspolagalo je dokazima o njegovu postupanju kao o zviždaču.

34 Tužitelj tvrdi da činjenica da šteta u odnosu na njega proizlazi iz djelovanja francuskih tijela nije zapreka primjeni članka 24. Pravilnika o osoblju. Tvrdi da se pozvao na svoje položaj zviždača kako bi dokazao da su optužba i vođenje kaznenog postupka protiv njega nezakoniti.

35 Naposljetku, tužitelj ističe da je stalno osporavao svoje svjesno sudjelovanje u sustavu upravljanja kojim se krše proračunska pravila, a što pokazuje njegov zahtjev za opoziv njegove ovlasti potpisivanja naloga za isplatu troškova. Smatra da su te okolnosti morale navesti tijelo za imenovanja na zaključak da ono nema interes suprotan njegovu i da je njegov slučaj zaslužio da ga se razlikuje od slučaja drugih uključenih dužnosnika, osobito prilikom snošenja troškova njegove obrane pred francuskim sudovima.

- 36 Komisija ističe, u biti, da je zahtjev za poništenje pobijane odluke nedopušten iz razloga što je sam drugi zahtjev za pomoć bio nedopušten, stoga što je, s jedne strane, tužitelj samo ponovio prethodni postupak za pomoć, a da nije iznio nove činjenice, te što je, s druge strane, formulirao taj novi zahtjev za pomoć prije nego što je iscrpio nacionalna pravna sredstva.
- 37 Glede, s jedne strane, Komisijine argumentacije koja se temelji na nedopuštenosti drugog zahtjeva za pomoć iz razloga što tužitelj nije istaknuo nove činjenice, valja utvrditi da navedeni zahtjev za pomoć (vidjeti točku 22. ove presude) sadržava novu činjenicu u odnosu na prvi zahtjev za pomoć (vidjeti točku 15. ove presude), podnesen malo nakon što je tužitelja optužio sudac istrage pri tribunal de grande instance de Paris (Okružni sud Parizu).
- 38 Ta se nova činjenica odnosi na rješenje o obustavi postupka koje je 9. prosinca 2013. donio sudac istrage nakon i koje je nakon Komisijinih pravnih lijekova dva puta potvrđeno, zadnji put konačno 15. lipnja 2016. od strane Cour de cassation (Kasacijski sud).
- 39 Rješenje o obustavi postupka nakon što je potvrđeno po žalbi i odbijanje žalbe u kasacijskom postupku, koji proturječe Komisijinu uvjerenju izraženom u njezinim podnescima podnesenim u okviru žalbenog i kasacijskog postupka, da je tužitelj počinio kazneno djelo, predstavljaju zajedno novu činjenicu.
- 40 Doduše, u rješenju o obustavi postupka francuski sudac istrage istaknuo je „da je mehanizam koji proizlazi iz provedbe trostranih [ugovora] sklopljen[ih] pod okriljem Eurostata prekršio članak 4.1. Financijske uredbe” od 21. prosinca 1977. koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL 1977., L 356, str. 1., u daljnjem tekstu: Financijska uredba), te je u svojoj presudi od 23. lipnja 2014. cour d’appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) presudio „da su pravila na području ponovne uporabe, kako su predviđena Financijskom uredbom, [...] prekršena”.
- 41 Međutim, ta se utvrđenja nisu odnosila na određenu osobu i tužitelj nije bio s tim u vezi označen.
- 42 Osim toga, u isto vrijeme francuski kazneni sudac utvrdio je da nije postojala prijevarena namjera niti pronevjera sredstava te je u nastavku iznio određeni broj tvrdnji prema kojima je, kao prvo, sustav datashopova, iako neusklađen s Financijskom uredbom, bio prema stajalištu Revizorskog suda Europske unije „nužnost zbog neprilagođenosti navedene uredbe” i značio „samo preuzimanje sustava koji je Ured za publikacije već potpuno zakonito koristio”, kao drugo, „postojeći postupci Zajednice nisu dopuštali da se u prilagodljivom i funkcionalnom okviru osigura komercijalizacija podataka koje je Eurostat sastavljao te je uslijed nepostojanja prilagođenog postupka bilo nužno naći rješenja koja Eurostatu omogućuju da ispunjava svoju zadaću”, te, kao treće, „financijski nadzor, koji je izvorno bio povezan sa stvaranjem mreže datashopova i koji nije bio sklon tome da se ona osnuje sa sustavom trostranih ugovora, bio je u stvarnosti u potpunosti nezainteresiran za načine na koje on funkcionira, a što je odgovorne osobe u Eurostatu stavilo u položaj da su morale i mogle djelovati ,na najbolji način’ [i] to kada je strategija Komisije bila povećati ponudu statistike zbog vrlo snažne potražnje po toj osnovi” (rješenje o obustavi postupka; presuda cour d’appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014.).
- 43 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da se tužitelj ispravno pozvao na novu činjenicu kada je uputio na francuske kaznene odluke.
- 44 Što se, s druge strane, tiče nedopuštenosti drugog zahtjeva za pomoć zbog tužiteljeva neiscrpljivanja nacionalnih pravnih sredstava, valja podsjetiti da se taj argument zasniva na pretpostavci da se članak 24. Pravilnika o osoblju, koji se odnosi na pomoć, primjenjuje u ovom slučaju i da, prema tome, preduvjet za objektivnu odgovornost uprave na osnovi te odredbe Pravilnika o osoblju jest iscrpljivanje nacionalnih pravnih sredstava protiv treće osobe štetnika.
- 45 No, kao što će to biti izloženo u točkama 46. do 59. ove presude, ta je pretpostavka pogrešna.

46 Članak 24. Pravilnika o osoblju određuje:

„Unija pomaže svakom dužnosniku, posebno u postupcima protiv počinitelja prijetnji, uvreda, klevete i širenja klevete te svih vrsta napada usmjerenih na osobu ili imovinu dužnosnika ili člana njegove obitelji zbog njegova položaja ili poslova.

U tim slučajevima Unija solidarno nadoknađuje dužnosniku štetu koju dužnosnik nije uzrokovao namjerno ili teškom nepažnjom i koju ne može nadoknaditi od počinitelja.”

- 47 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, svrha je članka 24. Pravilnika o osoblju dati dužnosnicima i službenicima sigurnost u sadašnjosti i budućnosti, s ciljem da im se omogući da u općem interesu službe bolje obavljaju svoje dužnosti (presude od 12. lipnja 1986., Sommerlatte/Komisija, 229/84, EU:C:1986:241, t. 19.; od 27. lipnja 2000., K/Komisija, T-67/99, EU:T:2000:169, t. 35., i od 20. srpnja 2011., Gozi/Komisija, F-116/10, EU:F:2011:124, t. 12.). Cilj dužnosti pružanja pomoći koja tereti instituciju je kako zaštita njezina osoblja tako i očuvanje njezinih vlastitih interesa i stoga se temelji na postulatu zajedničkih interesa. Tako je presuđeno da uprava ne može biti dužna pomoći dužnosniku za kojeg postoji sumnja da je teško povrijedio svoje profesionalne obveze zbog čega se protiv njega može pokrenuti stegovni postupak (presuda od 23. studenoga 2010., Wenig/Komisija, F-75/09, EU:F:2010:150, t. 49.).
- 48 Konkretnije te i dalje prema ustaljenoj sudskoj praksi, cilj obveze pružanja pomoći navedene u članku 24. Pravilnika o osoblju jest da institucija zaštiti svoje dužnosnike od postupaka trećih osoba, a ne od postupaka same institucije jer je nadzor nad njezinim postupcima obuhvaćen drugim odredbama Pravilnika o osoblju (presuda od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija, T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, t. 45., i presuda od 13. srpnja 2018., Curto/Parlament, T-275/17, EU:T:2018:479, t. 111.; vidjeti također u tom smislu presudu od 12. srpnja 2011., Komisija/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, t. 66. i navedenu sudsku praksu).
- 49 U ovom slučaju tužitelj je bio predmet optužbe od 7. listopada 2008. od strane francuskih pravosudnih tijela. Ta je optužba uslijedila nastavno na pokretanje sudske istrage 4. travnja 2003. od strane tih pravosudnih tijela, i to na temelju informacija koje im je OLAF dostavio 19. ožujka 2003., te nakon kaznene prijave koju je Komisija podnijela 10. srpnja 2003. protiv osobe X.
- 50 Nakon rješenja o obustavi postupka, donesenog u korist svih optuženih osoba, među kojima je i tužitelj, francuski se kazneni postupak nastavio zbog Komisijine žalbe protiv tog rješenja koja je odbijena presudom koju je 23. lipnja 2014. donio cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) potvrdivši navedeno rješenje, te Komisijine žalbe protiv te presude, koju je Cour de cassation (Kasacijski sud) odbio presudom od 15. lipnja 2016.
- 51 Valja istaknuti, kao što je to Opći sud već utvrdio glede F. De Estebana u kontekstu predmeta povodom kojeg je donesena presuda od 9. rujna 2016., De Esteban Alonso/Komisija (T-557/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:456, t. 49.), akti francuskih pravosudnih tijela, a osobito optužba protiv tužitelja, nisu postupanja iz članka 24. Pravilnika o osoblju. Ne samo da su ti akti dio redovnog odvijanja predmetnog kaznenog postupka, nego tužitelj još niti u jednom trenutku ne tvrdi ozbiljno da su oni bili nezakoniti napadi protiv njega od strane navedenih francuskih pravosudnih tijela i da su zbog toga mogli opravdati Komisijinu pomoć na temelju članka 24. Pravilnika o osoblju.
- 52 No, kao što to proizlazi u bitnome iz sudske prakse, iako obveza pružanja pomoći iz članka 24. prvog stavka čini bitno jamstvo za dužnosnika na temelju Pravilnika o osoblju i nije uvjetovana time da se prethodno utvrdi nezakonitost postupanja zbog kojih je dužnosnik zatražio pomoć, još je potrebno da on podnese dokaze na temelju kojih se na prvi pogled može zaključiti da se ta postupanja odnose na njega zbog njegova položaja i njegovih dužnosti te da su nezakonita s obzirom na mjerodavno nacionalno pravo (presuda od 23. studenoga 2010., Wenig/Komisija, F-75/09, EU:F:2010:150, t. 48.).

- 53 To ovdje nije slučaj jer tužitelj ne navodi ozbiljno da su francuska pravosudna tijela postupala nezakonito u odnosu na njega i ne podnosi nikakav dokaz u tom smislu.
- 54 Osim toga, valja utvrditi da Komisijinu pomoć tužitelj u stvarnosti ne traži protiv postupanja treće osobe, nego protiv samih akata te institucije, od kojih potječe kaznenih postupak pokrenut protiv njega te, nadalje, kojima je kazneni postupak bio produljen do presude Cour de cassation (Kasacijski sud) od 15. lipnja 2016.
- 55 Naime, iako je točno da su francuska pravosudna tijela optužila tužitelja, ostaje činjenica da je povod kaznenom postupku dala Komisija pružanjem informacija tim tijelima i podnošenjem kaznene prijave. Osim toga i nadalje, Komisija je uzrokovala nastavak tog kaznenog postupka nakon rješenja o obustavi postupka.
- 56 U tužbi, tužitelj zaključuje da „iako se moglo pokazati nužnim da Komisija ostvari imovinskopravni zahtjev kako bi se osigurala zaštita financijskih interesa Unije, ništa, međutim, nije opravdavalo to da se kazneni postupak protiv [njega] nastavi jer je Komisija znala da mu se ne može predbaciti da je svjesno sudjelovao u nezakonitom sustavu upravljanja s datashopovima koji su uspostavili njegovi nadređeni”.
- 57 Iz prethodnih utvrđenja proizlazi da stoga što akti zbog kojih tužitelj traži pomoć na temelju članka 24. Pravilnika o osoblju nisu akti francuskih pravosudnih tijela (akti čija zakonitost nije, usto, ozbiljno osporena, vidjeti točke 51. do 53. ove presude), nego akti same Komisije, ta odredba nije prema sudskoj praksi navedenoj u točki 48. ove presude mjerodavna u ovom slučaju.
- 58 Zato se ne može prihvatiti Komisijin argument koji se temelji na nedopuštenosti drugog zahtjeva za pomoć iz razloga što tužitelj nije iscrpio nacionalna pravna sredstva.
- 59 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da treba odbiti Komisijine argumente u potporu nedopuštenosti tužbe za poništenje koji se temelje na nepostojanju novih činjenica i neispunjavanju uvjeta za primjenu članka 24. Pravilnika o osoblju.

Meritum

- 60 Podredno svojem zahtjevu za pomoć i za slučaj da bude odbijen, tužitelj je u svojem zahtjevu i prethodnoj upravnoj žalbi istaknuo da je Komisija počinila grešku kada je zanemarila činjenicu da je on postupao kao zviždač. U tom se pogledu tužitelj pozvao na članak 22.a Pravilnika o osoblju. Komisija je za njegovu ulogu u otkrivanju djela saznala najkasnije 2003. kada je njezina služba za unutarnju reviziju sastavila konačno izvješće. Primijetio je da bi se u slučaju da je bio predmet stegovnog postupka koristio člankom 21. Priloga IX. Pravilniku u osoblju, o snošenju troškova obrane od strane institucije za dužnosnika koji nije sankcioniran nakon stegovnog postupka.
- 61 Tužitelj je osporio da je namjerno sudjelovao u problematičnom sustavu upravljanja. On je brzo izrazio svoje sumnje o tom sustavu. Nije znao da financijski nadzor nije uključen u provedbu mreža datashopova. On je zatražio unutarnju reviziju i zahtijevao da se opozove njegova ovlast za potpisivanje. Nije mogao izbjeći taj predmet. Usto, tek je 10. travnja 2017. saznao za postojanje stegovnog postupka pokrenutog protiv njega.
- 62 Tužitelj je stoga zaključio da je Komisija prekršila dužnost zaštite zviždača, koja greška je učinjena još težom podnošenjem imovinskopravnog zahtjeva, žalbe protiv rješenja o obustavi postupka, a potom žalbom u kasacijskom postupku protiv presude cour d'appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014. kojom je potvrđeno to rješenje, čime je on neopravdano optužen da je svjesno sudjelovao u sustavu kojim se krši Financijska uredba.

- 63 Tužitelj je tako procijenio da se njegova šteta sastoji, s jedne strane, od imovinske štete koju čine troškovi obrane nastali u okviru francuskog kaznenog postupka, u iznosu od 68 331 eura, te, s druge strane, od neimovinske štete u iznosu od 90 000 eura koju čini osjećaj nepravde koji proizlazi iz činjenice da je bio izložen kaznenom postupku zbog djela čijem je otkrivanju doprinio. On je, osim toga, zahtijevao od Komisije da se u njegovu osobnom spisu zabilježi da mu se priznaje status zviždača u predmetu Eurostat, kako bi se povratio njegov profesionalni ugled.
- 64 Tužitelj u tužbi ostaje, u biti, kod svojeg stajališta. Zanimarivanje njegova položaja kao zviždača čini povredu članka 22.a Pravilnika o osoblju i dužnosti brižnog postupanja. Okolnost da je ta odredba unesena u Pravilnik o osoblju tek 2004. nije bila prepreka tome da Komisija 2016. prizna njegovu ulogu zviždača koju je imao u odnosnom razdoblju u skladu s njegovim obvezama iz članaka 11. i 12. Pravilnika o osoblju. Dužnost brižnog postupanja kao i načelo jednakog postupanja zahtijevali su od Komisije da njegov slučaj razlikuje od slučaja drugih osoba uključenih u predmet Eurostat.
- 65 Kako tužitelj ističe, Komisija, koja je najkasnije 22. listopada 2003. bila obaviještena o ulozi koju je imao, nije na tu ulogu upozorila francuska pravosudna tijela te je neopravdano produljila kazneni postupak pokrenut protiv njega, iako nije bilo moguće da ne zna da on nije svjesno sudjelovao u sustavu datashopova. Smatra da činjenica da ga Komisija nije zaštitila od bilo kakve štete pretrpljene samo zbog toga što je bio voditelj jedinice u trenutku u kojem je predmet Eurostat bio otkriven, jest greška službe. Naposljetku, glede stegovnog postupka koji je Komisija pokrenula protiv njega, on ističe da razlozi na koje se Komisija pozvala radi njegova okončanja ne vraćaju njegov profesionalni ugled, nego i dalje ostavljaju u zraku dvojbu o načinu na koji je on obavljao svoje dužnosti.
- 66 Glede članka 24. Pravilnika o osoblju tužitelj tvrdi da čak i nakon presude Cour de cassation (Kasacijski sud) od 15. lipnja 2016. Komisija pogrešno tvrdi da je njezin interes suprotan njegovu što je prepreka bilo kakvoj mogućnosti za pomoć.
- 67 Komisija osporava tužiteljevo stajalište. Članak 22.a Pravilnika o osoblju unesen je u taj pravilnik tek 1. svibnja 2004. Tužitelj ne može predbacivati Komisiji da mu nije dodijelila status koji nije postojao na datum dokumenta kojim se zahtijeva revizija. Glede navodne povrede dužnosti brižnog postupanja, ustaljena je sudska praksa da ta zadaća ne dopušta da se dodijele prednosti koje Pravilnik o osoblju ne nudi. Glede navodnog pogoršanja štete korištenjem pravnih sredstava, Komisija je samo ostvarivala pravo. Glede navodne greške koja se sastoji od pokretanja stegovnog postupka, nesporno je da stegovni postupak nije dao povoda nikakvom aktu u odnosu na tužitelja, a što objašnjava to što on nije bio o njemu obaviješten. Isključivo formalno pokretanje stegovnog postupka, koji nikad nije učinjen javnim i koji nije dao povoda ikakvoj istražnoj radnji, nije mogao tužitelju uzrokovati štetu.
- 68 Glede navodne povrede članka 24. Pravilnika o osoblju, Komisija podsjeća na svoje stajalište o dopuštenosti drugog zahtjeva za pomoć na temelju te odredbe i tvrdi da je u svakom slučaju navedeni zahtjev neutemeljen zbog činjenice, da se odnosi na naknadu troškova koje je tužitelj bio obavezan snositi kao bi istaknuo svoju nedužnost u situaciji u kojoj interesi Komisije i zainteresirane osobe nikada nisu prestali biti suprotstavljeni, a ne na naknadu troškova koje je tužitelj snosio da se obrani od napada treće osobe ili nezakonitosti koje su počinile treće osobe.

Zahtjev za naknadu štete

- 69 Članak 22.a Pravilnika o osoblju određuje:

„1. Svaki dužnosnik koji tijekom obavljanja poslova ili u vezi s obavljanjem tih poslova sazna činjenice zbog kojih se može pretpostaviti postojanje nezakonitih aktivnosti, uključujući prijevare ili korupciju, koje štete interesima Unije ili za ponašanje u vezi s obavljanjem poslova koje može predstavljati

neispunjavanje obveza dužnosnikâ Unije, o tome bez odgode obavješćuje neposrednog nadređenoga ili glavnog direktora ili, ako to smatra korisnim, glavnog tajnika, odnosno osobe na istovjetnim položajima, ili izravno Europski ured za borbu protiv prijevара (OLAF).

[...]

3. Institucija ne smije štetno postupati prema dužnosniku koji je dostavio informacije iz stavaka 1. i 2., uz uvjet da je djelovao opravdano i u dobroj vjeri.”

- 70 Članak 22. Pravilnika o osoblju, kojim se na teret svih dužnosnika, uvodi obveza obavješćavanja o činjenicama zbog kojih se može pretpostaviti postojanje nezakonite aktivnosti ili neispunjavanje obveza dužnosnika Unije (vidjeti u tom smislu presudu od 8. listopada 2014., Bermejo Garde/EGSO, T-530/12 P, EU:T:2014:860, t. 103. do 106.), stupio je na snagu 1. svibnja 2004.
- 71 Osim toga, valja primijetiti da je svaki dužnosnik koji je od prije 1. svibnja 2004. poduzeo inicijativu da upozori svoje nadređene na postojanje nezakonitosti ili neispunjavanje obveza iz Pravilnika o osoblju za koje je znao i koje mogu naštetiti financijskim interesima Unije, već imao pravo koristiti se zaštitom institucije u čijoj je službi radio od svakog mogućeg osvetničkog akta zbog tog otkrivanja, kao i pravo da mu navedena institucija ne uzrokuje štetu, ako je postupao u dobroj vjeri.
- 72 Valja, međutim, dodati da iako ta zaštita koju treba pružiti dužnosniku istog štiti od štete koju mu institucija prouzroči, ona ga ne može štiti od istraga kojima se nastoji utvrditi je li on i u kojoj mjeri bio uključen u nepravilnosti koje je prijavio. To što je dužnosnik poduzeo inicijativu da prijavi takve nepravilnosti može, u slučaju da se tim istragama potvrdi njegova uključenost u prijavljena djela, biti najviše olakotna okolnost u okviru mogućih postupaka koje nakon tih istraga institucija pokrene radi izricanja sankcija, kao što je to, uostalom, navedeno u Komunikaciji potpredsjednika Šefčoviča Komisija od 6. prosinca 2012., SEC(2012) 679 *final*, o smjernicama za dojave zviždača (whistleblowing) (točka 3., *in fine*).
- 73 Iz prethodnih razmatranja proizlazi da položaj zviždača, koji je tužitelj zatražio, u svakom slučaju nije bilo takav da ga zaštititi od postupaka za utvrđivanje njegove moguće uključenosti u prijavljena djela.
- 74 Dakle, u ovom se slučaju postavlja prije pitanje, je li s obzirom na posebne okolnosti ovog slučaja Komisija počinila nezakonitosti time što je dala povoda nastavku kaznenog postupka nakon rješenja o obustavi postupka, nego pitanje, je li se tužitelj morao koristiti položajem zviždača.
- 75 Glede nastavka kaznenog postupka nakon rješenja o obustavi postupka na temelju žalbe protiv navedenog rješenja, a potom žalbe u kasacijskom postupku protiv presude cour d’appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014. kojom je potvrđeno to rješenje, valja podsjetiti da činjenica da postoji mogućnost ostvarivanja svojih prava sudskim putem i sudski nadzor koji ona podrazumijeva jest izraz općeg pravnog načela koje je temelj ustavnih tradicija zajedničkih državama članicama i koje je također utvrđeno u člancima 6. i 13. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950. (presude od 15. svibnja 1986., Johnston, 222/84, EU:C:1986:206, t. 17. i 18., i od 17. srpnja 1998., ITT Promedia/Komisija, T-111/96, EU:T:1998:183, t. 60.), i u članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Budući da je pristup sudu temeljno pravo i opće načelo kojim se jamči poštovanje prava, činjenica da je institucija pokrenula sudski postupak može tek u vrlo iznimnim okolnostima činiti grešku službe (vidjeti u tom smislu presudu od 28. rujna 1999., Frederiksen/Parlament, T-48/97, EU:T:1999:175, t. 97.).
- 76 U ovom slučaju valja zaključiti da neovisno o sadržaju rješenja o obustavi postupka i presude cour d’appel de Paris (Žalbeni sud u Parizu) od 23. lipnja 2014. kojim je potvrđeno to rješenje, a u kojim odlukama je francuski kazneni sud zaključio u biti, da su se utvrđene nepravilnosti mogle više pripisati neprilagođenosti regulatornog okvira koji je Unija uspostavila, nego optuženim dužnosnicima, koji su samo tražili rješenja u interesu Eurostata, te da u takvom neprilagođenom regulatornom kontekstu, ne

proizlazi da su okolnosti slučaja toliko iznimne da navedu na zaključak da su žalba podnesena protiv navedenog rješenja i žalba u kasacijskom postupku podnesena protiv te presude bile Komisijine greške službe. Proizlazi da tužitelj neosnovano potražuje naknadu neimovinske i imovinske štete uzrokovane činjenicom da je bio izložen kaznenom postupku u razdoblju između 2003. i 2016.

Zahtjev za poništenje

- 77 Glede odbijanja Komisije da nakon što je kazneni postupak protiv tužitelja obustavljen presudom Cour de cassation (Kasacijski sud) od 15. lipnja 2016. snosi troškove obrane koji su mu nastali u okviru nacionalnog kaznenog postupka, valja istaknuti da razlozi za to odbijanje, kako ih je Komisija izrazila u svojem odbijanju zahtjeva, a potom u odbijanju prethodne upravne žalbe, iako njima nije jasno odgovoreno na neke tužiteljeve razloge u upravnom postupku, ipak omogućuju da se u obzir uzme stvaran razlog zbog kojeg je Komisija odbila drugi zahtjev za pomoć.
- 78 Glede razloga tužitelja, proizlazi da je preko svojih upućivanja na članke 22.a i 24. Pravilnika o osoblju, za koje je utvrđeno da drugi od njih nije mjerodavan u ovom slučaju (vidjeti točku 57. ove presude), a prvi da nije prikladan tužitelja zaštititi od mogućih kaznenih ili stegovnih postupaka (vidjeti točku 73. ove presude), tužitelj u biti naveo da nije bio kriv u predmetu Eurostat.
- 79 Tako je od početka upravnog postupka tužitelj isticao da mu je sustav datashopova bio uvjerljivo predstavljen kao zakonit i potvrđen, da je bio u dobroj vjeri, da nikada nije svjesno sudjelovao u spornom mehanizmu, da je brzo upozorio na njega i da u konačnici nije mogao izbjeći taj predmet. Zbog tog je uvjerenja, poduprijetog povoljnim francuskim kaznenim odlukama, zatražio od Komisije da snosi njegove troškove obrane nastale u okviru nacionalnog kaznenog postupka i neimovinsku štetu koja potječe iz osjećaja nepravde povezanog s nepostojanjem Komisijine zaštite unatoč činjenici da je u predmetu Eurostat postupao kao zviždač. Iz tog je razloga također zatražio da se u njegovu spisu zabilježi da mu se priznaje njegova uloga zviždača kako bi se povratio njegov profesionalni ugled.
- 80 Nakon što je kazneni postupak protiv njega bio obustavljen, tužitelj je, osim toga, primijetio u drugom zahtjevu za pomoć, a nakon svoje prethodne upravne žalbe, da bi u slučaju sličnog ishoda u stegovnom postupku on imao pravo na snošenje troškova svoje obrane na temelju članka 21. Priloga XI. Pravilniku o osoblju.
- 81 No, u svojem odbijanju zahtjeva, a potom prethodne upravne žalbe, Komisija nije jasno odgovorila na ove tužiteljeve razloge. Ona je iz tehničkih razloga osporila tužiteljeve tvrdnje o člancima 22.a i 24. Pravilnika o osoblju.
- 82 Komisija je, međutim, iznijela tvrdnje iz kojih je očito da njezino odbijanje u upravnom postupku da snosi troškove tužitelja nije u konačnici toliko proizlazilo iz tehničke neprimjenjivosti tih odredaba Pravilnika o osoblju, nego, još važnije, iz mišljenja da je tužitelj bio kriv za povredu svojih obveza iz Pravilnika o osoblju.
- 83 Tako je Komisija u dva navrata i to podebljanim slovima ustrajala u odbijanju zahtjeva, a potom u odbijanju prethodne upravne žalbe, glede činjenice da je u svojoj presudi od 15. lipnja 2016. Cour de cassation (Kasacijski sud) potvrdio postojanje „povrede europskih proračunskih pravila” i istaknuo da ne postoji „dovoljno” dokaza za to da se protiv optuženih osoba vodi sudski postupak o meritumu.
- 84 Osim toga, Komisija je u odbijanju prethodne upravne žalbe iznijela ocjene prema kojima „je tijekom kaznenog postupka [ona] imala interes suprotan interesu [tužitelja], s tom posljedicom da članak 24. Pravilnika o osoblju nije mogao, čak niti u slučaju presude [kojom se potvrđuje rješenje o obustavi postupka], činiti osnovu za zahtjev za pomoć kako bi se ishodila naknada štete pretrpljene zbog ili povodom tog postupka”.

- 85 Mora se utvrditi da, iako je zapravo točno i usto očito da je Komisijin interes bio suprotstavljen interesu tužitelja tijekom kaznenog postupka, ova suprotstavljenost interesa jest mogla, nakon presude Cour de cassation (Kasacijski sud) kojom je potvrđeno rješenje o obustavi postupka, logično postojati samo pod uvjetom da je unatoč obustavi kaznenog postupka protiv tužitelja Komisija ostala kod mišljenja da je on povrijedio svoje obveze iz Pravilnika o osoblju.
- 86 Da je čak i nakon presude Cour de cassation (Kasacijski sud) od 15. lipnja 2016., Komisija imala takvo optužujuće mišljenje spram tužitelja, potvrđeno je, usto, u odgovoru na tužbu.
- 87 Tako u odgovoru na tužbu Komisija ističe da „okolnosti u kojima je doneseno rješenje o obustavi postupka (to rješenje dopušta mogućnost financijske manipulacije) i okončanje stegovnog postupka na temelju načela svrsishodnosti nisu odagnali međusobnu suprotstavljenost interesa stranaka te su opravdali da [ona] ne izmijeni svoju odluku o neodobravanju pomoći”.
- 88 U konačnici proizlazi, dakle, da Komisijina odluka da ne snosi troškove tužiteljeve obrane nastale u okviru nacionalnog postupka, ne potječe toliko od tehničke neprimjenjivosti članka 24. Pravilnika o osoblju, glede kojeg Komisija usto upućuje na to da on nije činio nepremostivu prepreku za snošenje navedenih troškova, koliko od „suprotstavljenosti interesa”, dakle od ustrajanja Komisije u mišljenju da je tužitelj povrijedio svoje obveze iz Pravilnika o osoblju.
- 89 Stoga što tužitelj nije više bio predmet progona u okviru nacionalnog kaznenog postupka, pri čemu francuski sud nije, osim toga, nikada tužitelja osobno označio kao počinitelja povrede financijskih pravila, i što, usto, on nije u trenutku donošenja pobijane odluke bio predmet bilo kakve stegovne odluke kojim je utvrđena povreda obveza iz Pravilnika o osoblju, ne samo da je kazneni postupak u Francuskoj obustavljen u odnosu na njega, nego je i dalje nužno uživao predmnjevu nedužnosti glede poštovanja svojih obveza iz Pravilnika o osoblju.
- 90 Doduše, tužitelj izriječno ne iznosi tužbeni razlog koji se temelji na povredi predmnjeve nedužnosti. Razlog za to je da se on, uvjeren u svoju nedužnost, poziva izravno na nju protiv pobijane odluke. Međutim, takvo stajalište nužno obuhvaća, *a maiore ad minus*, te kao što je to tužitelj usto potvrdio na raspravi, pozivanje na povredu načela predmnjeve nedužnosti, osobito kada je on, nakon što je tvrdio da nije kriv (vidjeti točku 79. ove presude), istaknuo da svojim postupanjem „Komisija i dalje ostavlja u zraku dvojbu o načinu na koji je obavljao svoje dužnosti i o njegovu profesionalnom ugledu”.
- 91 Valja podsjetiti da načelo predmnjeve nedužnosti, koje je temeljno pravo, utvrđeno u članku 6. stavku 2. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, i u članku 48. stavku 1. Povelje o temeljnim pravima, daje pojedincima prava čije poštovanje jamči sud Unije (presude od 4. listopada 2006., Tillack/Komisija, T-193/04, EU:T:2006:292, t. 121., od 8. srpnja 2008., Franchet i Byk/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, t. 209., i od 12. srpnja 2012., Komisija/Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, t. 90.).
- 92 To načelo, koje je dio temeljnih prava (presude od 8. srpnja 1999., Montecatini/Komisija, C-235/92 P, EU:C:1999:362, t. 175., i od 4. listopada 2006., Tillack/Komisija, T-193/04, EU:T:2006:292, t. 121.), koja su sama, prema sudskoj praksi, opća načela prava Unije (presuda od 27. rujna 2006., Dresdner Bank i dr./Komisija, T-44/02 OP, T-54/05 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP i T-61/02 OP, EU:T:2006:271, t. 61.), primjenjuje se u upravnim postupcima s obzirom na narav predmetnih povreda te na narav i stupanj strogosti s time povezanih mjera (vidjeti na području tržišnog natjecanja presude od 8. srpnja 2004., JFE Engineering/Komisija, T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00, EU:T:2004:221, t. 178., od 27. rujna 2006., Dresdner Bank i dr./Komisija, T-44/02 OP, T-54/05 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP i T-61/02 OP, EU:T:2006:271, t. 61., i od 5. listopada 2011., Romana Tabacchi/Komisija, T-11/06, EU:T:2011:560, t. 129.). Proizlazi da se, čak i ako nema kaznenog progona, pravo na predmnjevu nedužnosti primjenjuje na dužnosnika optuženog za povredu obveza iz Pravilnika o osoblju koja je

dovoljno ozbiljna da opravda OLAF-ovu istragu kako bi uprava mogla donijeti bilo kakvu, a po potrebu i strogu mjeru koja se nameće (presude od 28. ožujka 2012., BD/Komisija, F-36/11, EU:F:2012:49, t. 51., i od 29. travnja 2015., CJ/ECDC, F-159/12 i F-161/12, EU:F:2015:38, t. 154.).

- 93 Time što je u ovom slučaju odbila tužiteljjev zahtjev za snošenje njegovih troškova obrane nastalih u okviru nacionalnog kaznenog postupka, i to iz razloga što je u biti i dalje postojala suprotstavljenost njezinih interesa i interesa ovog potonjeg, Komisija je povrijedila tužiteljevo pravo na predmnjevu nedužnosti.
- 94 Glede argumenta Komisije, istaknutog na raspravi, da je u trenutku donošenja pobijane odluke suprotstavljenost interesa zakonito postojala, iz razloga što je odluka o zatvaranju stegovnog „spisa” donesena tek nekoliko dana kasnije, to jest 10. travnja 2017., isti valja odbiti iz sljedećih razloga.
- 95 Prije svega, okolnost da je, prema nejasnim izrazima koje je Komisija koristila, stegovni „spis” otvoren protiv tužitelja postojao na dan donošenja pobijane odluke ne samo da nije dokazana, nego proizlazi da je opovrgnuta. Naime, ne proizlazi da je otvaranje spisa CMS 04/002 u siječnju 2004., po zahtjevu za ukidanje tužiteljeva imuniteta od sudskih postupaka, predstavljalo pokretanje stegovnog postupka niti čak upravne istrage protiv tužitelja. Osim toga te bilo kako bilo, taj spis CMS 04/002 bio je 2010. povučen s popisa CMS-a („Case Management System” (sustav za upravljanje spisima)), a potom uništen 2012. nakon roka za čuvanje arhiva.
- 96 Potom i u svakom slučaju, pod pretpostavkom da je na dan pobijane odluke postojao postupak u tijeku u odnosu na tužitelja, Komisija nije bez greške sa svoje strane mogla odbiti drugi zahtjev za pomoć na temelju svojeg optužujućeg mišljenja, a potom zaključiti taj navodni postupak nekoliko dana kasnije, stoga što je taj postupak imao upravo za cilj potvrditi ili opovrgnuti navedeno mišljenje.
- 97 Naposljetku i pod uvjetom da Komisijin argument upućuje na to da je predmnjeva nedužnosti pripadala tužitelju tek od dana zaključenja tog navodnog postupka, valja usput primijetiti, s jedne strane, da dužnosnik ima pravo na predmnjevu nedužnosti u svakom stadiju prije donošenja odluke kojom se utvrđuje njegova krivnja, te, s druge strane, da je u stadiju tužbe pred Općim sudom Komisija u stvarnosti nastavila kršiti predmnjevu nedužnosti tužitelja, kada je u obrani istaknula da „okončanje stegovnog postupka na temelju načela svrsishodnosti nije odagnalo međusobnu suprotstavljenost interesa stranaka”.
- 98 Zaključno na sva prethodna razmatranja, iz kojih proizlazi da se pobijana odluka temelji na povredi predmnjeve nedužnosti, tu odluku valja poništiti, pri čemu se podsjeća na to da Komisija mora donijeti mjere za provedbu presude.

Troškovi

- 99 Sukladno članku 134. stavku 1. Poslovnika Općeg suda, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. U skladu s člankom 134. stavkom 2. istog poslovnika, ako više stranaka ne uspije u postupku, Opći sud odlučuje o podjeli troškova.
- 100 Budući da Komisija u bitnome nije uspjela u postupku, treba joj naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Odbijaju se zahtjevi za naknadu štete.

2. Poništava se odluka Europske komisije od 28. ožujka 2017. o odbijanju zahtjeva za pomoć Amadora Rodrigueza Prieta.

3. Komisiji se nalaže snošenje vlastitih troškova i troškova A. Rodrigueza Prieta.

Collins

Barents

Passer

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourg, 4. travnja 2019.

Tajnik
E. Coulon

Predsjednik
A. M. Collins